

GOELFNIUS
IN
BIELKE

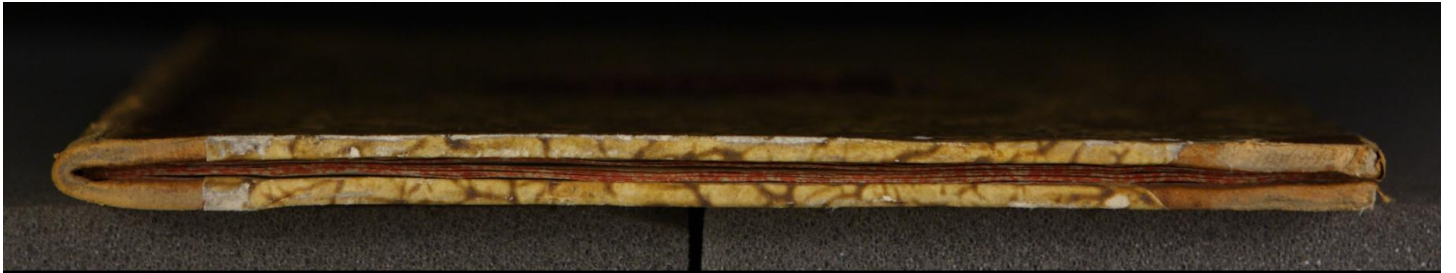
Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 674 4° copy 1

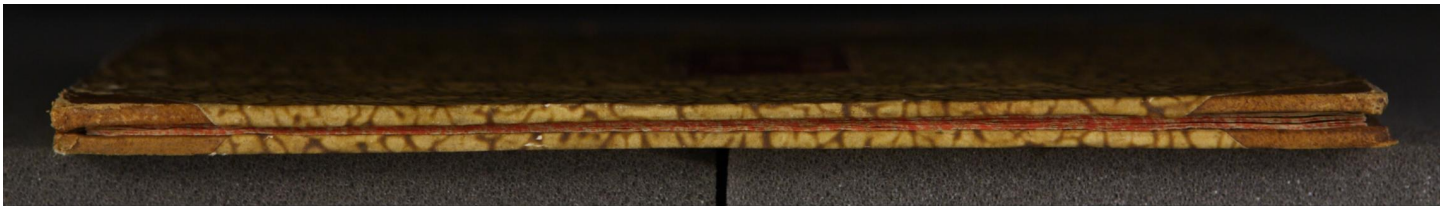
Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 674 4° copy 1

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 674 4° copy 1

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 674 4° copy 1

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 674 4° copy 1

42, - 188.

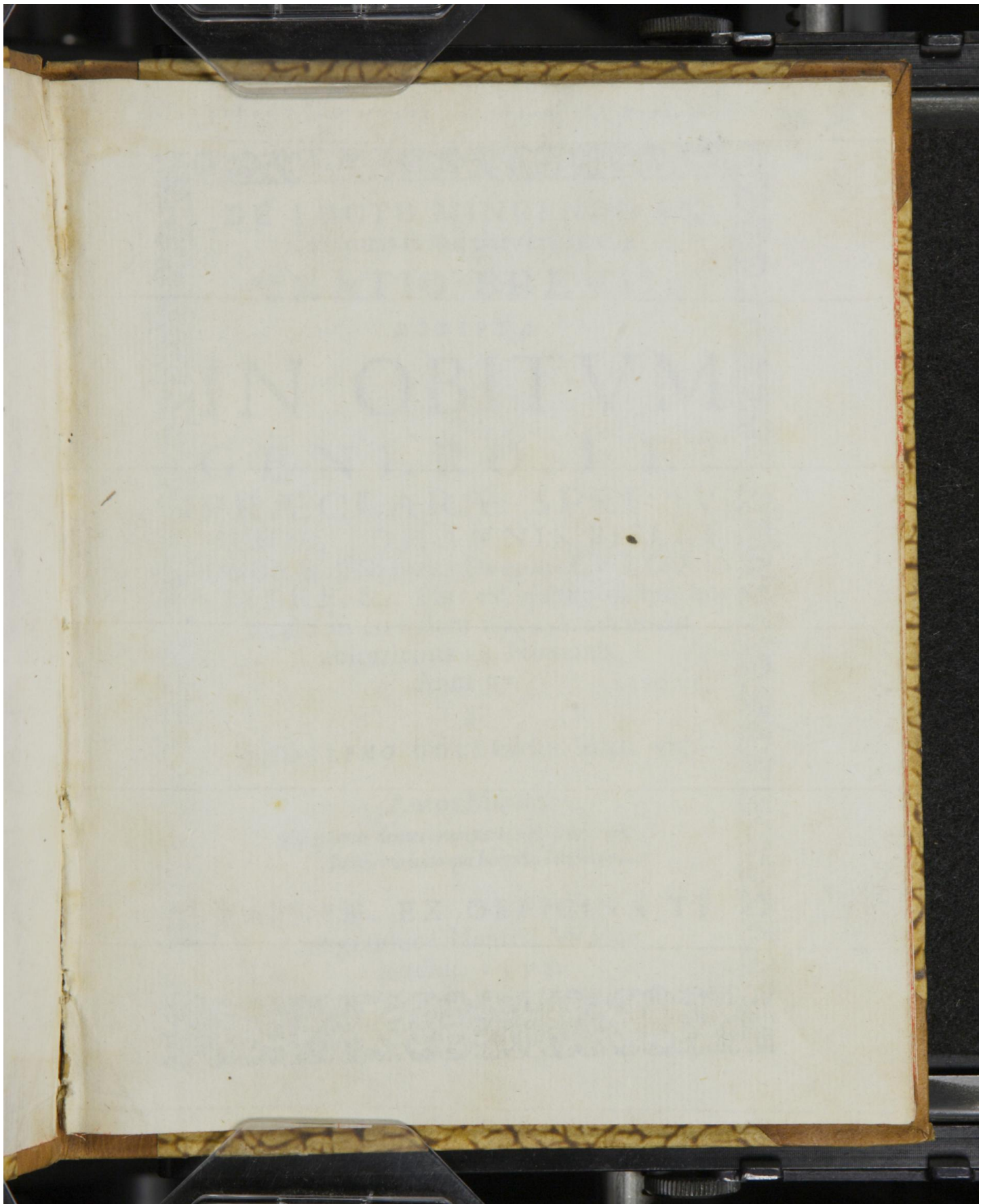
DA-BOX

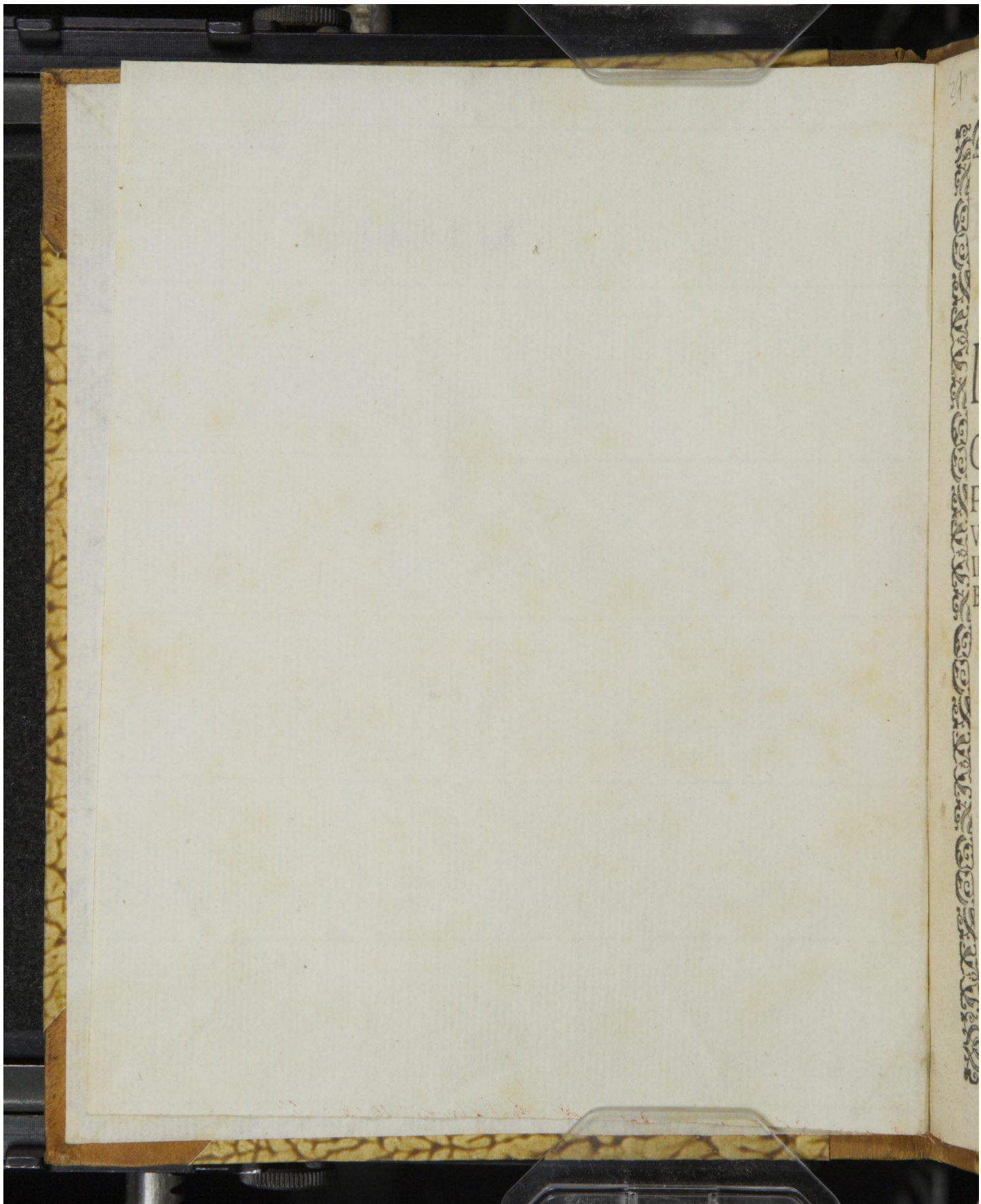
LN 674

ex. 1.

M

*Ex libris Laurentii jureij. ff. p. r. c. i. m. 78
178*

DE LUCTU MINUENDO EX
currentis seculi perversitate.:

ORATIO BREVIS:

SCRIPTA

IN OBITVM

GENEROSI ET

PRÆCLARÆ SPEI JV-

VENIS, JOHANNIS BIELKE:

Illustris & Magnifici Domini TVRONIS

BIELKE, &c. filij: ex corruptissimo hoc

seculo in cœlestem illam Academiam

abiturientis 18. Novemb.

Anni 97.

à

RODOLPHO GOCLENIO, MED. ST.

Autor Momo.

*Rumpantur dentes, rumpantur & Ilia Momo
Felle venenato qui horrida verba linit.*

HAFNIÆ, EX OFFICINA TT-

pographica Henrici Wald-

kirchij. 1598.

EPITAPHIVM GE-
NEROSI JUVENIS,
JOHANNIS BIELKE.

Siccine BIELKORUM grata & generosa propágō
Hinc migras? patrios fines & dulcia rura,
Linqvis? ad astra poli & clarissima limina cœli
Longius excurrens? te forsàn amabile fatum,
Traxit, & invito haud tibi clàm calcaria subdit.
Sed malè quàm factum? præstans spes concidit; cheu!
Saturni nam frigus iners, & Martis iniqui
Ardor in exortu feriebat Lumina juncta,
Infaustris radijs simul ascendentibus: ô quàm
Claras virtutes nimium properantia fata,
Eripuère? DEI fruitur nunc vultu animoq;:
Hoc tantum tumulo requiescunt molliter ossa.

Lugens & lubens f. Rod. G. jun.

AD DEFVNC-

TI FRATREM SV-
PERSTITEM, NICOLAVM
BIELKE, JUVENEM PRÆCLARÆ

indolis & summæ spei, Rodolphi Go-
clenij jun. adhortatio con-
solatoria.

F RATREM AMISSUM, NICOLAË
carissime, non est dubium quin lugere de-
finas, si modò te hominem esse memineris:
itaq; in cohortando te de luctu abstergendo
non ero multus, ne rem confopitam quasi irri-
tare videar. Tantùm in hoc incumbere, ut, quo-
niam tibi nasci contigit ex ea familia, in qua
semper verus honor, splendorq; virtutis eni-
tuit, nihil humile, nihil obscurum aut inane
cogites, & ex orientes quasi fratris tui virtutes
ità assumas, ut etiam perficias: excelsa petat
animus tuus & illustria, quò te ardor naturalis,
quò DEI & Præceptoris vox, quò pater tuus
omni scientiarum genere excultissimus, quò
majorum tuorum exempla, vocant: da, in-
quam, operam, ut novum in familiam tuam
decus inferatur, præclaramq; consuetudinem,
quam omnes in te miramur, artium expetenda-
rum, retineas. Maeste egregiæ spei adolescens,
perge in hoc præclaro studiorum cursu, & pa-
tri tuo tam tui amanti, tam libenter omnes suas

A 2 curas

curas & cogitationes in te consumenti, quicquid reliquum vitæ est, fac, ut id per te sit jucundissimum: quod ita facile consequeris, si in ijs artibus, quibus nunc operam das, ita proficias, ut aliquando multis alijs, æquali nunc tecum ætate, elegantia sermonis & rerum usu antecellas. Vale diu, sed DEO & Musis. Foræ,
Anno 97. 24. Novemb. calamo otioso
quidem, sed à Musis re-
motiore, &c.

ORA

ORATIO.

Nemo vestrum, Viri Illustres, Magnifici & Reuerendi, Generosæ Heroïnæ, nobilissimi juvenes, castissima virgines, & quisquis prætereà huc confluxisti, honoris causâ, credo est, qui in dubium vocet, quod à majoribus nostris institutum est, temerè id esse prætermittendum. Fuit enim sapiens antiquitas, & omnia, quæ ad Reipublicæ salutem pertinent, graui sanxit consilio. Vnde ab Imperatore Iustiniano meritò veneranda dicitur: Nam in lege quadam scribitur, retinendus est mos fidelissimæ vetustatis: Et antiquus ille Poëta Ennius, *Moribus antiquis res stat Romana virisq.* Instituerunt autem veteres inter alia honesta studia, exercitia declamandi & perorandi. Quare non fuit mihi faciendum, ut hoc optimum majorum institutum à me neglectui habitum videretur: sed putavi, me ex hoc loco amplissimo, quamvis nihil dignum præstare possem, de utili argumento, luctu videlicet minuendo ex præsentis seculi malignitate, commodè dicere posse. Causam dicendi præcipuè dedit ex intimis mihi sensibus carissimus, JOHANNES BIELKE, immaturâ prorsus morte præuentus. Quid ais? valdè me percussisti tam graui nuncio? JOHANNES BIELKE, juvenis vernali corpore, majorum suorum stemmate, & propriâ virtute clarus futurus, adolescens fortune & ingenij ornatus bonis, quid inquam, ereptus ille repente nobis est? ô miseram humana vitæ conditionem? quàm omnia infra Lunæ orbem mutabilia? quàm omnia fluere & labi à mane ad vesperam videmus? quàm facile hunc & illum, florentem opibus, florentem ætate, repentina aufert mors? Sed dic, amabo te, mihi, juvenis præclaræ spei ac indolis occidit? animusne eum reliquit? vitam ante tempus amisit? ô acerbum, ô crudele fatum? ô iniquam mortem, quæ florem maximarum virtutum nobis abstulit? jam enim exorientis virtutis & industriæ fructus ostentantem, quis tam iniquè & inhumaniter extinctum non ferat iniquissimè? Verum humana, quæ sunt humaniter, sunt ferenda: neq; dubito quin luctum luctu abstergamus, si præsentis nostri seculi peruersitatem consideraverimus: immò gratulari potius debemus optimâ præditi mente, ex huius mundi teterrima caligine, ad cælestium beatissimas animarum sedes commigrantibus. De hoc igitur mundani status genere breuiter mihi differenti velim æquo &

modesto adfuit animo : siquidem nullius neq; famam neq; existimatio-
nem oratio mea attinget. Principio certum est, nihil in hoc mundo
magnum esse, nisi animum magna despicientem, quemadmodum sa-
pientissimè dicitur à Philosophis : adeo autem mutabilis est hominum
status in hoc mundo, ut vel sapientissimi quicq; quod sibi bonum sit, elige-
re, quod contra malum sit, effugere nesciant : & si cogitemus, unde si-
mus, quid simus, quâ de causâ simus, reperiemus utiq; quod principium
nostri est oblivio, medium labor, finis autem dolor & manifestus error.
Quod Neotidas Philosophus aliquandò rogatus, consilium quod quis ca-
pere posset, quale nam esset omnium optimum, confirmare etiam visus
est : illud enim id esse respondit, quod quis, suo proprio contemto cape-
ret ab alio : cujus responsionis hanc afferebat causam, quod humana
nature depravatio sit tanta, ut unusquisq; semetipsum querat inprimis,
cum tamen sese reperire non possit, quod auxilio boni in alieno delite-
scentis, destituatur : unde ipsam vitam nos decipere, persecutionibus
vexare, redarguere, & meris tandem molestijs nos sepeliri, quis est qui
inficias ibit ? Id ipsum luculentius multò Plato sensisse videtur, qui die
quodam rogatus, ubinam omnium maximam frugalitatem & vitæ tran-
quillitatem deprehenderet ? nullus est, inquit, in mundo status, qui mu-
tatione careat : nullus honor, qui periculum adiunctum non habeat :
nulla divitiæ, quæ, ut labores molestiq; majores non suscipiantur, effi-
ciant : nulla prosperitas, quæ non finiatur tandem : nulla delicia, quæ
non deficiant : ô divini Philosophi præclaram sententiam ? hæc nimi-
rum docere voluit, quod nos, quamdiu sumus mundo addicti, desiderem-
us omnia, probemus omnia, procuremus omnia : sed omnibus benè
visis & degustatis, nos omnes omnium causa coquamus & maceremus.
Maxima autem insatiabilis desiderij nostri pars oritur inde, quod no-
strum multum parum, & alienum parum nobis in contrariam partem
videatur esse multum : nostram enim felicitatem molestiam, alterius
verò infortunium quietem nuncupamus. Omne erroribus implica-
tam vitam, & infinitis propterea à periculis expositam ? In mari naviga-
re, periculosum est, in terra verò ambulare, tædiosum : ad ipsam verò
vitam, si quis oculos convertat, is uno & eodem momento sano corpore
pæditos in morbos incidere, & ex his alios vitâ privari, alios lethali
angore liberari, alios deniq; diu languere & conflictari comperiet : dum
hic est fortunatior, ille inferior evadit : dum ille per favorem excipi-
tur,

vera norma
dij

B
no op

itur, hic excluditur. Quare videndi sunt potius quam refutandi, qui di-
vitiis in hac vita, qui fortunam, qui honores preponunt, caduca enim
hæc omnia sunt & incerta, & non tam in nostris consilijs, quam fortu-
ne temeritate posita, quemadmodum hoc testatur doctissimus Lactan-
tius, lib. 7. cap. 27. Bona ista fallacia migrant quotidie, & multo
velocius exeunt, quam intraverant, & tamen si liceat nobis ad ultimum
usq; illis frui, alijs certè sunt relinquenda. Quam sententiam & Augu-
stinus confirmat super Psal. 59. Miror mortales jaclare de ijs rebus, à
quibus plerumq; aut viri deseruntur, aut mortui. Item, Basiliius Psal. 62.
verissimè dixit: Fluit opulentia, & torrentis instar præterlabitur, sub-
indeq; Dominum mutat: honor verò vel simultas est, vel non diutur-
nus, ut ostendunt exempla magnorum virorum, qui ex altissimo digni-
tatis gradu in acerbissimas calamitates deijciuntur. Et doctissimum ex-
tat Poëma Empedoclis Physici, in quo leguntur hi versiculi:

Iungit amor quandoq; elementa & semina rerum,
Dissiliunt odijs eadem certantia rursus:
Sic res gignit amor, sed non durabile quicquam
Nascitur, inq; vices mutantur cuncta subinde.

Item, Jacobi Mycilli elegans Epigramma de casu mundi:

Scilicet ex omni mundus jam parte senescit,
Intereunt homines, regna polusq; ruunt.
Rarefcit virtus, verus jacet ardor honesti,
Corrumpit mores ipsa senecta bonos.
Cessavit pietas, rectum cessavit & æquum,
Et stat in extremo jam ruitura fides.
Quin etiam tellus victum lassata recusat,
Raraq; de multis spica refertur agris.
Et sua confectæ claudunt jam brachia vites,
Et minus à prælis musta frequenter eunt.
Vndiq; deficimus, quid nunc nisi tempora restant,
Quæ videant flammis cuncta perire suis?

Multi & nostræ ætatis Theologi, Philosophi, Iurisperiti &
Medici, hoc unico vitio, quod reliquorum omnium fons est & origo, quo
singuli sibi ipsi placent vimium, fascinati, multarum nozarum in hoc
mundo

mundo causa sunt. Theologus de vite sanctimonia narrat, & dono castitatis, ago tibi gratias, mi Domine, quod non sum sicut ceteri homines: Philosophus de iudicio rationis & rerum inveniendarum felicitate jactat: Medicus de temperantia & quam felix sit in curandis agris: Jurisconsultus denique de jure & equo, quod omnibus prestare pollicetur, differit. Sed hi naribus admoveant ad corrigendum cerebrum, idque ad symmetriam revocandum divini Platonis diambam, proxima quaque loca sua vi & efficaci odore complementem, ejusque descriptio, lib. 5. de legibus proponitur talis: Omnium, inquit, malorum summum nobiscum nascitur, quod videlicet unusquisque sibi amicus est natura, suisque opinionibus delectatur: ex quo fit, ut non recte judicare possit ea, qua bona sunt & preclara, cum anteceptis opinionibus & amore nimio superstitus impediatur: neque enim magni viri est se suaque immodice amare, sed acquiescere in iuste factis, sive propriis, sive alienis: nam hoc errore obsessi putant se multum sapere, cum tamen nihil vel parum intelligant, eumque omnium rerum scientiam sibi arrogant, nolunt artificibus credere, atque hoc modo turpiter hallucinantur. Haecenus Plato. Vnde conspiciendum est ambitione nihil esse pejus, quae divina & humana simul confundit, quae florentissimis regnis & civitatibus fuit exitio, quae sola cum templa & scholas irruerit, plurimum nocet, seuam exercens tyrannidem: sed quam tristis his impendet & calamitosus exitus? annon Hippolytus Thesei filius prestans adolescens, ut in fabulis legitur, a Neptuno interficitur, ob nimiam propriae virtutis fiduciam & numinis contemptum? Cum enim castitatis dono divinitus esset ornatus, ad superbiam & fastum eo est abusus, quare punitur divinitus: talibusque exemplis nostra secula abundant, & possem nominare nonnullos, quos, ne palpate videar, omitto. Quando vero modestius Scipio Hannibali in sua oratione dicenti, maxima cuique fortuna non credendum, respondet, ad me quod attinet, & humane infirmitatis memini, vim fortune reputo, & omnia quaecumque agimus subjecta esse mille casibus scio. Sed hujus generis anfractus missos faciens ad propositum me converto. Quid enim opus est verbis? attende parum, & exigui temporis auscultationem mihi non denegato: expediam me paucis. Est revera hoc nostrum seculum omni flagitiorum noxarumque genere refertissimum: libido, luxus, livor, ira, invidia, avaritia, malignitas & crudelitas, ubique tenent primas: quid quaeris? Stupra, raptus & fornicationes ludi sunt, & matres
nonnun-

nonnunquam filiorum sunt lenae: probus quisq; opprimitur, pessimus
quisq; provehitur, simplices iridentur, iusti vexantur, audaces & im-
pudentes eriguntur. Vis plura? quicquid uspiam est vel fuit teterrim-
arum beluarum perversitatis, id omne in praesens seculum tanquam in
unum corpus confluisse videtur: longè enim lateq; serpit ferocitas Leo-
nis, sevitia tigridis, truculentia ursi, temeritas apri, superbia equi, ra-
pacitas lupi, fraudulentia vulpeculae, & versutia Chamaleontis: in
vita verò quae mundi quasi exemplar est, timiditatem leporis, petulan-
tiam hirci, mordacitatem canis, immunditiam Suis, desperationem Ele-
phantis, vindictam Cameli, stoliditatem asini & scurrilitatem simia
manibus fere deprehendimus: omitto furentes Centauros, iriformesq;
Chimeras, insanientes satyros, voraces gryphos, rapaces dracones,
perniciosissimos Basiliscos, & quicquid portentorum monstrorumq; eius-
modi uspiam existit. Virtutes patiuntur carnifices atq; tyrannos: ar-
tes humaniores cum Domina sua Philosophia, quae ut Hesperus aut Lu-
cifer inter sidera, sic ipsa in mundo & actionibus nostris praeclucet, ex-
ulant, nec locum habent, ubi consistant: o temporis iniquitatem? vir-
tuti & artibus liberalibus deeritne ornamentum? neq; jus jam valet,
neq; autoritas? cultus divinus & iura divina tolluntur, quibus sublatis
locum retinere diutius nec honestas nec pietas potuit? periit fides &
omnis inopie sublevandae consuetudo? Sed quid juvat multis acclama-
re? nunquam tamen vel periandros quosdam, vel Clotarios, Constan-
tinos Imperatores, Nerones, Euandros, Heraclitos vel Nicomedes, qui
furore immaniſſimo accensi parentes vitam privarunt: nunquam Me-
deas, Altheas, Deuterias vel Pontias Romanas, aliasq; liberorum suorum
interfectrices: nunquam Clytemnestras quasdam aliena libidine incen-
sas, virosq; trucidantes: nunquam Siculos Gnatones, Sardanapalos,
Vitellios, Galbas, Demetrios, Archesilaos, gulae proceres strenuissimos,
quibus Deus est venter: nunquam Canippos Syracusanos potu largiore
victos stupraque filias contaminantes: nunquam Lucianos, Leones Impe-
ratores, Decios, Valerianos, Diocletianos, Nerones, Aetios, Ammo-
nios, Apollinares, Arrios, Eudoxos, Menandros, Nestorios, vel Eu-
zychetes, qui omnes in Christianam fidem, honesta studia, patriam &
parentes immaniſſima rabie sevierunt: nunquam Alexandros Phereos
quosdam, quorum in Thessalia tanta fuit crudelitas & Tyrannis, ut
homines in pelles urforum & aprorum insuerent ad illos dilacerandos:

B

1147-

nunquam Dionysium Tyrannum, quem post plebem oppressam tanta
timiditas invaserat, ut cultros timens tonsorios carbone candente capil-
los sibi adureret: uec ipsos deniq; Turcas, vel ex his quosdam, neq;
pro gloria & patria, ut Pyrrhus, neq; pro Imperio, ut Alexander, di-
micantes, oratione hac mea meliores reddo unquam: ita enim desi-
piunt, ita ipsi se ignorant, ut in sinu quasi sibi gratulentur: interim ta-
men non vident, dum se tot laboribus macerant, dum quasi labyrintho
infernali sese implicant, quem connodant tigrides, basilisci & infernales
furie, dum se ita ab humano commercio reddunt alienos, se mortem in-
gratam habituros & diram. O tempora? ô mores? Sed quid, queso,
mi optime lector, putas esse, quod me de nostro seculo aperire liberè de-
ceat? si de bonitate & veritate vellem id commendare, essem apertus
mendax: si de prosperitate & sanitate vellem, reclamant pestiferæ &
gallicæ inquinaciones, quæ aded sunt familiares, ut etiam pro commu-
nibus febribus habeantur: si de sobrietate vellem & continentia, obstat
Bacchus, qui mortalium hodierno seculo Deus est: si de castimonia fœ-
minarum vellem, video in mundo adulterio nihil existere frequentius:
si de hominibus deniq; vellem suo contentis, non possem utiq;, cum non
solum aurum & argentum in fodinis investigent, verum etiam ipsius
querendi causâ ad ipsos Indos & Garamantas usq; excurrant: pro-
fecto ut ab arbore planè exiccata, & vinea planè congelata, à fructu
planè immaturo, sic & ab hoc seculo tam suspicioso & maligno quid
quæso aliud præter malum expectare possumus: seculum enim quod nunc
est in pomarijs suis nihil præter spinas, in arboribus nihil præter folia,
in vineis nihil præter labruscas, in thesauris verò suis præter alchymica
quædam nihil habet amplius. Thesaurarij verò hujus seculi sunt pana-
cæa conflatores & Chymiste, qui ex sulphure & hydrargyro percoctis &
contemperatis aurum conflare posse contendunt, cum tamen id nullis
ignibus, nulloq; artificio, cujus rei locupletissimum habemus testem
ipsum sensum & experientiam, assequantur. Sed quid tandem pro la-
boris præmio reportant? inauratum paubulum, in quo corporis sui gra-
vitatem strangulato collo metiuntur: sic enim transit gloria mundi:
sic mundus vult decipi, quando novis inventionibus, novis ludis, novisq;
fallendi obrectandiq; modis delectatur & capitur. En igitur quàm
triste sit nostrum seculum, quàm calamitosus vitæ nostræ status: certè
non minus ille periculosus putari debet, quàm via quædam lapidibus ad-
cessi-

in comparatis

cesspitandum referta, quàm volutabrum ad polluendum, quàm glacies
ad cadendum, quàm aviaria ad aberrandum: en inquam vitam que
tot ad expediendum habet negotia, ut difficulter admodum quò vult
aliquis, eò visu peringat, tantum abest, ut, quò cogitationibus cupit, eò
perveniat. Cum igitur nostrè seculi tanta sit perversitas & iniquitas,
quis vitam sibi diutius prolongari desideret, & in tantis fluctibus natare
exoptet, cum propter incertas spes aut metus sæpè labamur. Herodes
metuens regno pueros jubebat interfici: sic multi metuentes crescentem
potentiam alterius obijciunt impedimenta, & quoquo modo ejus vires
carpunt: ubi teneatur præceptum Philosophi, ut in presentia rectè fa-
ciamus, nec propter futuras spes aut metus à regula discedamus. O
quàm sapienter hoc à Philosopho dictum est: ò vero beatos & felices,
qui sic vitam instituunt, ut neq; propter futuras spes, neq; propter metus
ab honestatis & veritatis regula aberrantes desperabundi tandem vè-
tam cum morte commutare cogantur. Nostris temporibus si qui sunt,
qui prudentia, magnanimitate, rerumq; gerendarum sagacitate reli-
quis eminent & excellunt, illi viventes tamen audiunt pessimè, publicis
insidijs & calamitatibus anguntur, nec ab odio aut maledicentia sunt
immunes, vel in medio ætatis cursu, vel in ipso flore juventutis iniquissi-
mo fato abripiuntur: exempla ubiq; suppetunt: sed contenti sumus hoc
uno, quod non ità pridem, nescio quo fato, in ipsa vernali & florente
ætate extinctus est JOHANNES BIELKE, juvenis maxi-
marum virtutum quæ in ipso ceu Luna constiuta in horoscopo, eluce-
bant, illustri familia natus, Magnifico patre, Heroïna matre. Quid?
non longius evagari & animo peregrinari opus est: persequere majores
cogitando quæ fuerit eorum in pace justitia, in bello virtus: si atten-
des, nihil ad gloriam domesticam requires: si ad defuncti familiam &
domum animum referas & mentem, eminere videbis patrem Turonem
Bielke omnium doctrinarum peregrinarumq; linguarum genere (absit
livor, absit gratiæ captatio cum arrogantia) instructissimum, magni
animi, summi consilij virum, consiliorum Serenissimi Regis Sigismun-
di, unà cum fratribus dyobus Hogenschildio & Nicolao Bielke, viris
omni seculorum memoriâ celebrandis, & participem & adiutorem,
cujus nomen nullo silentio damnatum apud omnem posteritatem predi-
cabitur. Quid multa? Cum Bielkorum familia oriuntur virtutes,
crescunt & propagantur: Bielkorum igitur nomen nulla unquam ætas

B Rynne

Turo
Bielke.

Suantho
Stüre.
Steno
Stüre.

conticescet, nulla delebit oblivio. Matris familiam si spectes, an non Stürorum religio & rei militaris scientia omnium approbatione spectata & probata vehementer est? Quis Suanthone Stüre, comite in Stockholm & Vestervijk, regniq; consiliario & Marischalcho, in consilijs dandis & accipiendis fuit clarior & humanior? Quis Stenone Stüre, regni Sueciæ prorege, equitate & virtute bellica, quâ sua ætate parèem forsàn aliquem, superiorem verò habuit neminem, præstantior & celebrior? fortiter enim pro patria dimicans, Sueciâ bello oppressâ, globulo æneo, nescio quo importuno fato, percussus occubuit, quo lapsò, parum abfuisset, ut regnum Sueciæ libertate perditâ corruiisset: & tantum roboris fuit in uno viro situm: possem & alios hujus præclaræ gentis invenire, quos tamen omitto, contentus ijs, qui propius ad ætatem nostram accedunt: hoc tantum pro decreto addo, quod Stürorum & Biellcorum nomine, in multas multorum vocibus partes dissipato, non Suecia tantum, sed & finitimæ provinciæ personant. Cum igitur omnium virtutum exempla appareant in tota familia, cur insignia virtutis in defuncto quoq; nostro non eminent? Sed perijt, probè dolor, qui familiam suam, qui patriam ornare vehementer poterat & laudibus illustrare: hoc enim expectandum ab ejus virtute fuit: perijt inquam: jure commovemur: agrè enim divellimur à naturâ conjunctis: moerori ignosci potest, nec tamen si modum excedat laudandus est: dolere enim filij interitu patris vel matris est, modum autem & finem dolori non constituere, hominis non est: erepto ante maturitatem fructu, quando hoc singulare non est, sed commune cum multis, modicè feramus: audiamus sententiam Basilij in concione de Eucharistia: querat, inquit, aliquis, cur CHRISTVS resuscitaturus Lazarum lacrymas tenere non potuerit, cum quidem res ipsa deplorationem non adeò postulârit? Sed manifestum est, quod omni ex parte volens opem ferre nostræ imbecillitati, modum quendam & terminum affectibus naturalibus construxerit: nam indolentiam tanquàm immanem & à naturâ hominis aberrantem vitavit, & nimiam animi molliciem, quæ lacrymis & lamentationibus nequit expleri, fugit & reformidavit. Quare cum amici mortem lacrymis prosequeretur, societatem naturæ humanæ ostendit, & nos ab excessu in utramq; partem revocavit, ut neq; frangamur ac debilemur affectibus, nec sine sensu doloris vivamus. Item, August. tract. 60. in Iohan. Pereant, inquit, omnia Stoicorum argumenta, qui-

testes sunt Gellius lib. 3. cap. 15. Plinius lib. 7. cap. 53. Valerius
Max. & alij, Quæ cum ita sese habeant, unica tamen, ut opinor, con-
solatio superest, quam & parentibus & amicis in luctu demorui ab-
stergendo scio fore gratissimam, quod ex miserrimo hoc & corruptissimo
seculo pia in DEVM affectione & mente in cælum evolarit: qui enim
sic discessit cur eum lugendum putemus? quam sententiam insigniter
confirmat Socraticus ille Philosophus Antisthenes, qui interrogatus,
quidnam apud homines putaret beatissimum, respondit, felicem mori.
Et Cic. 4. Tusc. Mori nemo sapiens miserum duxit. Item Seneca in
lib. de brevitate vit. quid novi est hominem mori, cum tota nostra vita
iter ad mortem sit: cui sententia non incommodè annectitur Plautinum
illud, quem Dij diligunt, adolescens moritur: an igitur mori quasi tur-
pe aliquid reprehendemus? quod si non turpe, nec dolendum, nisi quis
ita vixerit, ut nihil unquam homine dignum præstiterit: quod tamen à
nostro piè defuncto absit longissimè: virtutem enim & studia amavit
mirificè, & me præceptorem sæpè, quod in juvenibus rarum est, officij
admonebat mei: parentes coluit intimis sensibus, eosq; à se offensos,
quacumq; ratione si non reconciliare exemplò poterat, dolebat acerbissi-
mè: erga præceptores humanitatis exemplum, ita ostendit, ut nihil in eo
desiderari amplius posset: cum fratre & sorore erat coniunctio animo-
rum artissima, conveniebant sensus, congruebat voluntas: animo erat
simplici & puro, nullà simulationis aut malevolentia arte suffuso & ob-
ducto. Neq; verò aliter se gessit in extremo vita die, quo, acerbissimo,
quamvis & acutissimo correptus morbo, tacitè tamen & ex intimis er-
ga DEVM sensibus aliquoties secum ipse exclamans, Sic DEVS di-
lexit mundam, ut filium suum unigenitum daret, &c. materteræ post-
modum interroganti, num vita & lucis hujus usurâ diutius frui gaude-
ret, imperterrito animo respondit, sibi in votis esse nihil amplius, quàm
beatissimos DEI beatarumq; mentium sermones regustare: mente de-
niq; ad DEVM erectâ tanta cum constantia expiravit, ut omnes
astantes non in admirationem tantum iraberet, sed exemplo etiam
commoveret. Salve decus cæli, amor & delicia beatarum mentium:
gratulamur tibi, quod ad eam urbem commigraveris, quæ sola in vir-
tute Domini morientes excipit, exceptos laudibus ornat sempiternis:
nos, inquam, quibus exorientes tuas virtutes ostenderas, leti tua digni-
tate cælesti, mæsti discessu, te prosequimur abiturientem, favemus
animis,

animis, precamur linguis: I decus cæli, & jucundissimo illo conspectu
DEI frueri, donec & nos vita perfuncti, educti ex hac rerum teterrimorum
caligine, & in illa sempiterna luce collocati,
tecum omnibus bonis circumfluente,
conjugamur.

D I X I.

H A F N I Æ;
EX OFFICINA TY-
POGRAPHICA HEN-
rici Waldkirchij.

M. D. XCVIII.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

DIXI

Faint, illegible text in the middle of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

HAFINAE

EX OFFICINA TY

FORATINOA HEN
ici Veldm...

M. D. XCVIII

